

СРЕБЪРНАТА ПТИЦА

(С Ц Е Н К А)

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

1. Павелъ
2. Велко
3. Вешко
4. Саломея пшадър

ЯВЛЕНИЕ ПЪРВО

Слънчевъ пролетенъ денъ. Широко поле, край което се простиратъ ниви, градини и ливади. Обикновено постои пейзажъ. Въ дъното се вижда прясната саломея добитица. На предния планъ — шубракъ, захвърленъ динеръ встрани, предъ който спиратъ Павелъ и Велко. Тъ сж облечени просто и по големъ имъ крак лнатъ дракманни. Като се оглеждатъ единъ нигъ въ далечината, дясно сдвѣтъ върху динера.

Павелъ — Какъвъ зубавъ денъ!..

Велко — Хубавъ зерь!.. Нама е пролетъ! Найнакъ предвестни си вече не гостуваатъ. Павелъ (следъ кратко мълчание) — На, мугали си вече и бубулечингъ!..

Велко (съ сернизи гласъ) — Но а ни кажи, Павелъ, ти защо си тъй огултъ?! А ти не бива да се сърдишъ... азъ само питамъ.

Павелъ (престорено се огле и жвае преобрѣтателно ржка) — Дребна работа... И колпакъ, ой тукъ, ни теки!..

Велко — Значи има за какво.

Павелъ — Има. Омази ноца не минахъ минахъ. Презъ малкото прозорче на собата ми се извѣря въ уноивалата ниво надъ хоризонта звезда. И мисла за какви ли не нѣща. Тогава единъ шлопъ не спина... Услушавъ се... Татко дука на мина!... Не жонка, Павелъ ще го спрешъ отъ училище. Тамна сж времетоа... теки. Не се вижда крак на нашата невожа. Сърдато ми се сан. Така си и останахъ.

Велко — Дребна работа. Това не чинишъ какви грижи. Азъ пъкъ самъ предложихъ на татко да не спре отъ училище. Окръжало на е вече. Пък и омази строгост на учителя!..

Павелъ — Не бива тъй, Велко. Учиешто е добро нѣщо.

Велко — Добро не добро, но страшно ни теки. Ей, тъй нѣ, човѣкъ да биде свободенъ и да нѣма никакви грижи.

Павелъ — Може би си правъ, но сеѣта днесъ не върти хора безъ знание. Прокѣтата е ома, съ която човѣкъ побѣждава зомеко. (Гаршува изъ пазвата си). На, амази това тукъ омако. За таква чудни нѣща се разприва тивъ!..

Велко — (гребва я жидно). Тъй ли?!... Тогава, днесъ нѣма е нѣщаще мога да почета.

Павелъ — Само че пазв я добре. Велъ сътъ а отъ читалището.

Велко — Биде слокоенъ. Ето азъ ставамъ и ще отида на слѣко да почета. (Огледнава се наляво и спира). Но къде е все още Вешко?

Отдалеч се носи детски крисъкъ. Павелъ поставя ржка надъ очигъ си и се вѣзира наляво. Велко прави същото.

Павелъ — Вешко ще е. Но шо ли е толкова радостенъ?

Велко — Нѣкои вестъ омазишъ носи.

Вешко — (Като спира на едно почтено разстояние). Здравейте, дружина!

Велко — (Приближава се къмъ него). Е?! Вешко — Какво е?! Не минавашъ ли колко сътъ тивѣ!.. (Промени гласъ). Не видѣте ли ластовица? Ей сега приближава чаламъ!..

Павелъ — Ха-ха! Много отавази, Вешко. Предъ нѣколко дни вече.

Вешко — Ха-ха! Друго би било, ако ти ми изрѣдише съ пристигането на господица шѣркелтъ, въ землището на нашето село.

Павелъ — Да съ господица шѣркелтъ е друго. Него все още го нѣма тѣма. Азъ, какъ вѣкъшъ, глѣдѣшъ и гордъ е той!.. Така внимателно и ослѣдително се пристали въ багето... (подрѣжава) като че ли се бон да не изпада високитъ си чиници (отъ се).

Вешко — Ти, Павелъ, тѣяговорнишъ и се приструивашъ, че... (Прави знакъ да го приближатъ).

Павелъ и Велко го приближаватъ съ нерасполово любовитво.

Вешко — Има нѣщо по важино, което прѣкъчахъ.

Павелъ и Велко — (на единъ гласъ и съ известно възтвоние). Какво?!... Но говори!... (Държатъ го).

Вешко — Чакайте!.. ще ми омазишъ дрекѣта!.. Вселѣтъ ми изѣришъ сте чуи!..

Павелъ — (съ нерасполово любовитво) Какво?!

Вешко — Едно чудно бръчени! Прѣвѣтъ ми донесе единъ чудни птица.

Велко — Каква птица?

Вешко — Казванъ ми, чудна птица!.. Такава, казано и на сътъ, не сже виждали. Не съвѣдето глѣдѣше като стопано сребро. Сребърна птица, разбрете ли?!... Е-е-е, кама отѣвѣтъ слото ми, задъ словонитъ градини покрай рѣката. Напрема широко полуирѣжъ, и като забрѣчешъ шумно отуона се къмъ зюмѣта... Вонюк, които видѣва, кружѣха наляво!..

Павелъ — Тогава да видѣшъ и ние... Далече далече, но мѣтъ ми се мѣта да видѣ!..

Велко — Но на кого ще оставишъ говедѣта?! Вешко — Голѣма работа!.. Ще се върнемъ бързо. Хайда, да върнемъ, Павелъ, Велко!..

Вонюк — Да върнемъ!.. Да върнемъ!..

На предния планъ полоната остава празна. Въ бистрия и прозраченъ въздухъ, дето като удължити точки трепти бобрата слѣпнѣва сеѣдина, прѣвѣрѣватъ птици. Отъ нѣколко долине крисъкъ на самотни птица.